

Senki nem tudta, mi történhetett.

A kollégák ugyan találgattak, ahogy ilyenkor bárki tenné, de valójában teljes homályban tapogatóztak. Mit történt vele? És miért?

14 Mátyás Győző

BEFEJEZETLEN SZONÁTA

A füzetek talán adhattak volna választ a kérdésekre, de azok ebben a pillanatban még ott heverték Rédey Nóra íróasztalán. Reggel, amikor kinyitotta a levelesládá-

ját, meglepődött. Vastag, könyv alakú borítékot talált benne. Rédey Nóra azt hitte, valamelyik kincset érő könyvritkaság érkezett meg, amit az Amazonon rendelt. Talán a *Secrets of baroque music*, régen várta azt a kiadványt, már éppen kezdett aggódni.

Nem volt feladó a borítékon, a tapintásán érezni lehetett, hogy vastag kartonpapírral van kibélelve, talán, hogy egy törékeny tárgyat védjen? Nóra felvitte a lakásba a csomagot, s miután a kezében cipelt holmiktól megszabadult, leült a konyhaszékre, kíváncsian tépte fel a borítékot. Vajon miért anonim a feladó, reméli, ez nem valami névtelen fenyegetés. De hát ki akarná őt megfélemlíteni? Talán az a kolléga, akinek a dolgozata kapcsán Nóra tett néhány bíráló megjegyzést, amiért szerinte nem jól értelmezi a *Nouveau système de musique théorique* némely tézisét, ironizált magában?

A keménypapír fedezékében két közönséges iskolai vonalas füzet rejtőzött. Terápiás füzet, ez volt címként ráírva kusza betűkkel mindkettőre. Ismerősnek tűnt a kézírás.

Nóra idegesen forgatta az első füzetet, a legkülönbözőbb helyeken olvasott bele. Pár lapozás után rögtön szemet szúrt ez a sor: *A szerelmem klímakatasztrófa: engem éget, Nórárt fagyossá teszi*. Nóra ösztönösen idegenkedett ettől a szentimentalizmustól. Visszalapozott a füzet elejére és onnan kezdte olvasni a szöveget.

Bartos Adrián a pszichológus tanácsára kezdett bele a terápiás írásba.

Egy ideig maga küszködött a fejébe lopakodott ravasz, agresszív démonokkal – találgatta is, honnan másznak ezek elő: megsérül a limbikus rendszer, és mint az alien, kihersennek a nyákos burokból a kis sunyi szörnyek? –, aztán rájött, hogy egyedül nem fog menni a démonvadászat. Pszichológushoz fordult végül, és ő ajánlotta az írást, a terápia részeként. Hogy nézzen szembe a démonaival. Szó szerint. Leírja, ami nem ereszti, ami újra és újra kihajt a fantáziájában és nézi, szuggerálja. Hát Bartos Adrián leírta, hogy *ha választ valakit, én azt meg fogom ölni*. Nézte, nézte a mondatot, de nem könnyebbült meg tőle.

Ez pár héttel azután történt, hogy élete nagy szerelme – ha talált volna, ezeknél is nagyobb szavakat használt volna vonzalma jellemzésére –

elutasította őt. Már hosszabb ideje dolgozott együtt egy csapat – zeneszerzők, hangszeresek, énekesek, tudósok – egy komplex barokk zenekutatási projektben, így Rédey Nóra zenetörténész, a barokk korszak elismert kutatója is. Bartos Adrián már megismerkedésük percében vonzalmat érzett a nő iránt, ami az idő múltával egyre erősödött. Bartos Adrián úgy érzékelte, a nő sem teljesen közömbös iránta. Elmosolyodott, ha Bartos megcsillantotta úgynevezett intellektuális humorát: „Ezeknek inkább kanasztát kellene játszani, nem Vivaldit.” Szakmai kérdésekben elegáns érvekkel erősítették meg egyetértésüket, ízlésítéleteik közé az a bizonyos hajszál sem fért volna. Bartos úgy hitte, ez az intellektuális harmónia egy mélyebb kapcsolat katalizátora lehet. 15

Éppen akkoriban vezényelte saját művét az Akadémián Luchino Soldati, a világ egyik leghíresebb komponistája és showmanje, aki mindent megtett a zene és önmaga népszerűsítéséért. Alig lehetett jegyet szerezni a koncertre, de Bartos úgy vélte, ez a belépő nem pusztán a terembe vezethet, de talán közelebb juttatja egy lépéssel Nóriához is. Hiszen egy koncertlátogatás – még ha a közös szakmai érdeklődés ürügyén is – már kész randevú. Nagy siker volt, vastaps, ováció, Adrián és Nóra beültek egy közeli kávézóba, hagyták leüledni az élményt, feldobódva beszélgettek a zenéről, belesimulva a hely simogató zsongásába. Nóra egy alkalommal rátette a tenyerét Bartos kézfejére, a férfi azt hitte vagy azt akarta hinni, hogy ez nem volt véletlen.

Eszelősen belehabarodtam. Soha nem voltam még ennyire szerelmes. (Voltam én szerelmes egyáltalán? Gimnázium? Micsoda baromság. Már nem emlékszem, hogy a feleségemmel hogy volt.) Hihetetlen érzés. Elszédít, megráz, mintha jőzanul berúgnál. Elindul a gyomrodból az a remegés. Napról napra jobban vágytam rá. A végén már fizikai fájdalmat éreztem a közelében, ahogy láttam, és tudtam, hogy nem lesz enyém. Most azt mondom, ennél szörnyűbb dolog nincs. Hogy belebolondulsz, annyira akarod, és nem és nem. Az elutasítás után napokig nem aludtam. Altatóval se tudtam. Nem nyugodhattam bele. Nem tudtam elfogadni. Egész nap csak ő jár a fejemben. Most olyan vagyok, mint valami bedrogozott kötél táncos. Hülyén egyenlítőzök, hogy ne vegye zaklatásnak a próbálkozásomat, de újra meg újra beszélnem kell vele erről.

Ha úgy alakult, és együtt végeztek a munkával, Bartos hazavitte Nórát kocsiával. Egy alkalommal utolsónak maradtak, nagyon belefeledkeztek a diszkurálásba, kint zuhogott az eső, későre is járt, hazafelé úton Bartos kocsijában folytatták a beszélgetést, ami valahogy más hangulatú volt, mint

a korábbiak. Nóra kifejezetten melankolikus lett, mint aki a sorssal vívott mérkőzés elvesztett játszmáján töpreng. Bartos egy parkolóban leállította a kocsit, az ablaktörők metronomként hajladoztak ide-oda, a műszerfal fényei
16 vörösen derengtek a sötétben. Bartos elérkezettnek látta az időt, hogy bensőségebb hangra váltson, és előálljon a nagy vallomással, amit napok óta érelt magában és egyszer, na jó, párszor még a tükör előtt is elpróbált. Köszörülte a torkát, aztán belevágott, mondván, ilyen ügyekben nem igazodik el úgy, mint a zenében, tényleg, de azt tudja, hogy ő most annyira meg van indulva, mint egy szerelmi szeizmográf. Nóra elke-
rekedett szemmel nézett, pedig csak annyi történt, hogy Adrián belesült az elpróbált szövegbe („a szerelmi szeizmográf most földindulást jelez”), és za-
varában elkeverte a betanult sorokat. De Nóra így is megértette Adriánt, és határozottan nemet mondott. Ő nem akar „eddig ismeretlen tájakat bejárni” és „hegycsúcsokat megostromolni” és egyáltalán, ő távol tartaná magát az ekként értelmezett földrajzi felfedezésektől. Mert hát ebből a földrengéses entrée-ból nyilván valami ilyesmi következik.

Bartos Adrián leforrázva hallgatott kis ideig, aztán azt mondta, persze ezt is elszúrta, nem is várt mást magától, valójában semmi mást nem akart, mint őszintén megvallani Nórának, hogy szereti őt. Mint talán eddig soha senkit. Nóra a lecsorgó esőcseppeket nézte, ahogy különböző formákat rajzolnak az autó ablaküvegére, az egyik olyan volt, mint egy hasas lombik. Oldalra fordította a fejét, Adriánra nézett kicsit fürkésző tekintettel és azt mondta monoton, érzelemmentes hangon: „csak még azt várjuk meg, amíg a gyerekek felnőnek, hogy belépjenek, ezt a szót használnád, belépjenek az élet kapuján, az nem olyan nagy idő, miért kellene türelmetlenkedni.” Adrián igyekezett az értetlent tettetni, hogy ez most micsoda, meg hogy jön ide. Mire Nóra, hogy pontosan ezt mondaná Adrián. Ugyanúgy, akár a többi. Bartos zavartan nézett, Nóra, mint aki számított erre a nézésre, hozzátette, fel tudja mondani az egész repertoárt, amit ilyen helyzetben a férfiak előadnak, és biztos benne, Adrián sem kivétel. Két gyermek apja a házasság taposó-
malmában.

Amikor azt mondta, én is csak olyan vagyok, mint minden házas férfi, őszintén hittem, hogy én kivétel vagyok, pontosabban én A kivétel vagyok, a szabály, az mindenki más. Igen, igen, igen! Tudom, szinte mindenkire rákattan a csapda, de majd én kikerülöm. ELÉG MÁR! Rá kellett szólni a fiamra, vegye le a basszust, mert meg lehet őrlni. Hogy ezek milyen zenét hallgatnak, uramisten! Bár a lányom szinte itthon sincs soha. Lassan azt sem tudom, milyen színű éppen a haja. Tanultak hangszert, de nem fogta meg őket a „szomorúzene”. A kisebbik, a fiam néha behallgat abba, amit csinálok, de meg sem próbálja rejtteni az unalmát.

Könyörögni fogok! Nem érdekel: ha megalázkodás, akkor az. Leszarom. Térdre borulok, zokogok. Mikor sírtam én utoljára? Anyám temetésén. És most miatta. Már másodszor. Hát lássa csak, igen lássa, hogy kifordított magamból. Lássa csak, hogy mit művelt velem!

Persze, ez szájalmas lenne. Egy picsogó férfi?

17

Nem tudom, mit csináljak. Nem tudok lemondani róla!

Bartos Adrián akkor tényleg őszintén gondolta, hogy megtalálja a kijáratot a labirintusból. Rédey Nóra azonban nem véletlenül mondta – nem szemrehányóan, hanem inkább szomorú tárgyilagossággal –, hogy Adrián is csak a mindig-ugyanaz törvényének esete lehet.

Bartos Adrián az ötvenharmadik évét taposta, huszonkét éve a házasság jármában, két gyerek, az egyik az egyetem közepén, a másik érettségi előtt, valamennyi lakáshitel, a szokásos.

Mondjam tovább, kérdezte a kocsiiban szinte szenvtelenül Nóra, többet tudok rólad, mint te magadról.

Rédey Nóra negyvenegy éves zenetörténész pár hete szakított viharos körülmények között matematikus-informatikus barátjával, aki a fent elhangzott mondatnak azt a variációját adta elő, hogy „csak amíg a gyerekek egyetemre mennek.” Hét évvel korábban – még kevésbé tapasztaltan – hallotta már a másik verziót, „csak amíg befejezik az egyetemet, nem lehet most magukra hagyni őket.” Ez a karnagy szerető merítése volt a közhelykészletből.

Rédey Nóra feltűnően szép nő volt, valaki egyszer szinte áhítattal mondta, ha belép valahová, a többieknek ki se kell menni, hogy láthatatlanná váljanak. Maga se értette, hogyan került abba a helyzetbe, hogy összesen kilenc évet herdált el az életéből szeretői státuszban házas férfiak mellett. Illetve az első esetre volt azért magyarázat. Egy minden szempontból elfuserált kapcsolatból (jogász élettárs; házi törvényeket hozott arról is, hogy melyik fogásra kell akasztani a törülközőket) akart már kétségbeesetten szabadulni. A karnagy keze mintha fuldoklót mentene ki a kapcsolat zavarosából. Nóra nem sejtette, hogy ez a kéz majd még mélyebbre fogja nyomni a boldogtalanság hínáros vizébe. Más nők talán irigyelték is volna a sármos, kedvesnek tűnő férfiért, ha bármikor mutatkoztak volna nyilvánosan. Ám együttléteik a Nóra garzonjában lebonyolított szeretkezésekre korlátozódtak, amelyeket a nő egy idő után csak instant dugásnak nevezett. A karnagy leplezetlenül nézte az óráját, hogy le ne kesse a mindegy, mit is.

„A legrosszabb közhelyben élek, tulajdonképpen ragaszthatnék magamra egy matricát: A szerető arra jó, hogy izgalmasabbá tegye a házasságot.” A karnagy erőszakossá vált, terrorizálni próbálta Nórát, még ő

féltékenykedett, fenyegetőzött, pokollá lett a viszony. Nóra menekült volna, a karnagy igyekezett őt bármi áron visszatartani. Nóra szinte vakon fogadta el az újabb mentőkezet, ami első látásra segítőnek, oltalmazónak tűnt, aztán kiderült, csak a karikagyűrű volt rajta más. Illetve a részletekben volt 18 azért különbség, de az új szeretőnek, a matematikus-programozónak sem volt esze ágában elválni, szépen elmentette Nórát a szeretői fájlba, a nyilvánosság előtt nem vállalta, és nem is szerette, csak a szex izgalmá miatt ragaszkodott hozzá. És hazudott, mint a vízfolyás. Az anyja súlyos beteg, nem lehet felzaklatni egy válással, csak hát a kedves mama Amerikába ment férjhez vagy húsz éve, és tíz éve telefonon sem beszélt a fiával. Aztán jött az, hogy már válófélben van, csak ugye várják meg, amíg a gyerekek... Nórának végképp elege lett.

Van egy jó helyem a füzetnek. Nem hiányzik, hogy az itthoniak megtalálják. Az itthoniak, miket írok! A feleségem. Az az igazság, hogy fogalmam sincs, hogyan legyen vele. Gondolatban játszom a vagány férfit, aki tudja a megoldást, de frászt se tudok. Szeretem a feleségemet is, de nem szerelemmel. Tulajdonképpen mi az, ami köztünk van? Már évek óta nem voltunk együtt koncerten. Már nem tesz úgy, mintha érdekelne a munkám. Nóra viszont megőrjít, érzem, ő új energiákat adna. Biztos, hogy tudnék dolgozni, talán jó dolgokat is komponálni, nem csak ezeket a középszerű vackokat. Nóra mellett biztos újra szárnyra kapna a tehetségem. Mert egyébként...

Akkor a kocsiban mintha Bartos Adriánban összpontosulna a világ összes hazug, csalárd szeretője, Nóra indulatosan azt mondta: „Nem akarok még egy ilyen hitvány viszonyt, nincs erre út, ezt a kaput lezártam, érted? Ezek a szélhámosok kihasználtak, csak az volt a fontos, hogy nekik mi a jó. Nincs több potya dugás.” Észre se vette és a végén már kiabált, majdnem sírt.

Bartos Adrián nem volt képes belenyugodni az elutasításba, ha találkoztak a projekten, újra és újra szóba hozta a vonzalmát, de Nóra nagyon határozottan azt mondta: becsüli Adrián intellektusát, zeneszerzői munkáját, de nem akar még egyszer házas emberrel kezdeni. Nem, és kész. Ő most társat keres. Csakis társat.

Nem tudok dolgozni!

Adrián megszállottjává vált a saját szerelmének, egyszerűen nem hagyta békén Nórát. Folyosószegletbe rejtőzött, hogy „spontán” találkozassanak, kivárta, míg a nő végez, hogy elvihesse haza, kísértetként járt a nyomában. A kollégák azonban nem sokat vettek észre Bartos heves ostromából. Illetve ha sejtettek is valamit, legyintettek. Ugyan mit akarhat egy ilyen időződő

fazon ettől a tüneménytől. Elhangolódott hangszer vágyakozása a tiszta harmóniára. Nóra elvesztette a türelmét, és egy alkalommal ingerülten, nyersen odakiáltotta Adriánnak: „Nem akarok erről beszélni többet.” Adrián telefonon próbálta hívni, de Nóra nem vette fel vagy kinyomta. Amikor Adrián kérdőre akarta vonni ezért, Nóra még indulatosabb lett. Miért 19 nem veszi végre tudomásul, hogy lepattintotta. Adriánt mellbe vágta a szó. Lepattint, mint egy kabátjára tévedt rovar. Ha ez vigasztalja, nem ő az egyetlen férfi, akit elutasít. De megmondta, nem akarja ezt újra hallani. Más férfiak képesek tudomásul venni, hogy elhajtotta őket, ennyi szerinte Adriántól is telik.

Adrián fejében egyfolytában a fantázia Nórára és a szerelemre című kompozíció ment. A nap huszonnégy órájában a nő arcát látta maga előtt, egyoldalú dialógusokat folytatott vele, gyözködte a szerelme erejéről. Elviselhetetlen volt számára, hogy Nóra nem akarta ezt a négykezeszt. Felerősödött benne a féltékenység disszonáns szólama. Estéknként Nóra lakása közelében bujkált, utánalopózott, követte, hogy megtudja, van-e valaki az életében. Pár hónap múlva házi hangverseny lenne a projekt munkatársainak közreműködésével, ő egy zongoraszonátát ígért, alig haladt vele, csúfondárosan táncoltak a szeme előtt a kottába írt hangjegyek, gúnyosan azt kántálták: nem kellesz te már senkinek.

Jó, akkor vegyünk egy gombostűt, tűzzük a hegyére ezt a Bartos Adriánt. Ne izegj, mozogj, haszontalan féreg, meg akarunk vizsgálni! Ki vagy te? Mit akarsz az élettől? Boldog akarsz lenni, mi? Hát persze, mi mást? Megérdemled te a boldogságot? Ne hazudj magadnak, legalább most ne! Tudom én, hogy segít a hazugság életben maradni: tódítani, hogy jelentős művész vagy, mikor a kutya se ismer. De most hagyj abba! Hazugságpauza. Azt hiszed, a feleséged csak úgy elengedne, még meg is simogatná a buksidat? Hogy nálatok nem az lenne, hogy kiszipolyozni, megalázni? Tudod te, mivel jár egy ilyen pankráció? Mernéd vállalni? Megérdemled te ezt a nőt? Márpedig csak egy megoldás van, ha tényleg komolyan akarom őt. Magamat is próbára kell tennem, hogy tényleg tudom-e, mit akarok.

Nóra már azt sem akarta, hogy Adrián hazavigye az autójával, ő inkább buszszal menne. Megmondta nyíltan, kívülről fűjja már a műsort, úgyis megint a szerelmi bánatával hozakodna elő. És ezt a CD-t már hallotta éppen eleget. Mielőtt kiléptek volna a szobából, Bartos Adrián összeszedte a bátorságát és megkérdezte: ha úgy adódna, és neki nem volnának a kötöttségei, ha esetleg, körülményeskedett, egyedülálló volna, akkor Nóra adna-e esélyt. „Nem” – hangzott a tömör válasz, és Nóra kisétált a szobából.

Ne szépítsd, cseszd meg! Nem kellesz neki! Passz. Egy nagy átverés. Hitegetett, hogy csak az az akadály. Nem kell engem cégéres hülyének nézni: tudom, hogy nem vagyok egy Brad Pitt, meg tizenkét év van köztünk, de azt hittem, ő lesz az a nő, akinek ez nem számít. És észreveszi bennem azt, amit csak ő
20 *vehet észre. Azokat az értékeket. És most kiderül, hogy szerinte nincs is mit észrevenni? De miért csak most jön ezzel elő? Miért kellett ez a hanta, hogy nem kell neki házasember? Miért csak most derül ki, hogy bottal sem piszkálna? Elviselhetetlen az érzéketlensége! Ahogy mutatja, mennyire unja, hogy mindig ezzel jövök elő. Unja a szenvedésemet. Egy közönyös perszóna. Azt mondja, ezt mind csak én produkálok magamnak. Ja, te ott sem voltál, drága, nem te mondtad, hogy most nem a mi darabunkat játszák. Mintha a mellemre állították volna az üstdobot.*

Bartos Adrián hiába hívta volna koncertre, múzeumba Nórát, a nő mereven elzárkózott, leszögezte, hogy csak úgynevezett szakmai kérdésekről hajlandó beszélni. Bartos Adrián kínjában a Francois D'Agincourt orgonajátékáról indított diskurzus közepébe szötte bele szemrehányó kérdését arról, hogy Nóra miért nem mondta meg neki, nem is az az elutasítás igazi oka, hogy ő nő. Minek kellett ez a mese? Nóra hirtelen ingerültté vált, felemelte a hangját. „Szóval mese? Szerinted az a mese, hogy a nő s férfiak pofátlanul kihasználják a nőket, szórakoznak és semmilyen felelősséget nem hajlandók vállalni? Kislenc rohadt évem van ebben a mesében, úgyhogy én tudom, miről beszélek, Monsieur Don Juan. Én nem kértem, hogy belém habarodj, ahogy mondd. Hagyjál engem ezzel a dumával békén! Én most csak a szakmára koncentrálok. Meg a nyelvtanulásra. A francia barokk zenét kutatom, és nem tudok elég jól franciául. Elmegyek nyáron egy nyelvtanfolyamra Dél-Franciaországba. A két hónap alatt majd kigyógyulsz.”

Pokol ez a két hónap. Rohadt hőség odakint is. Én ráadásul még belül is izzadok. Nem tudok lemondani róla. Betegesen akarom. Nem tudom elfogadni, hogy nem lesz az enyém. Sákovics, a dilidoki nem kertel, azt mondja, nagyon megbillent a pszichés egyensúlyom. Jó, a vak is látja, hogy nem vagyok önmagam. Nóra... Ne, ezt nem írom le, azért se, nem akarom, hogy beteljesülő jóslat legyen.

Amint Rédey Nóra hazaérkezett, Bartos Adrián azonnal elhívta Joel Hartley koncertjére, ő – egy „elintézős” típusú férfi büszkeségével mondta ezt – már meg is vette a jegyeket. Hartley Soldati ikerpárja volt sikerben, tehetségben, minden másban a szöges ellentéte. Bartos meglepődött, hogy Nóra igent mondott, azt hitte, többé soha nem fogad el semmilyen invitálást. Nóra vidám volt, gondtalannak tűnt, Adrián nem is örült teljes szívvel, hogy a francia „vakáció” kicsérélte a szerelmét. Koncert után beültek valahová, Nóra az

élményeiről mesélt, tenger, kék ég, ragyogás, a nyár fűgája. Adrián felbátorodott és megint elővette örök témáját, hogy ő még mindig mennyire, és élete legnagyobb és soha meg nem ismétlődő. Nóra tőle szokatlan göggel, némi lekezeléssel is, az élet dinamikájáról kezdett el beszélni, arról, hogy mindig minden változik, szüntelenül történik valami, Adrián is jól 21 tenné, ha leválna végre erről a fixációról. Próbáljon ki új dolgokat. Jó, majd sárkányrepülőzni fog, jegyezte meg pikírten Adrián. Ő, az egyszerű dolog, lelkesedett Nóra, Jean-Pierre megtanította neki. És ekkor elindul a lavina. Adrián erőszakosan faggatózni kezd, ki az a Jean-Pierre, Nóra húzódozik, nem akarja elmondani, de Adrián addig erősködik, míg a nő végül kiböki: a szeretője volt. A hangjából kicsengett az emlékezés érzéki öröme.

Bartos katatón módra faggatózott újabb részletek után, és a válaszok hallatán úgy érezte magát, mint egy megsorozott boxzsák. Jean-Pierre harmincöt éves – jobbhorog, lifeguard a strandon – bal egyenes, kisportolt adonisz – bal lengő, szeme, mint a tenger – jobb csapott, eszményi szerető – knock out.

„Szóval végigkefélted a nyarat egy úszómesterrel? Ez nálad a társkeresés?”

„Azzal kefélek, akivel akarok. Semmi közöd hozzá!”

„De hát ez annyira” – Bartos a megfelelő szót kereste – „lealacsonyító.”

„Végre felszabadult nőnek éreztem magam, szerettem és szerettek, nem úgy, mint ebben a sárfészekben, ahol csak semmirekellő nős férfiak teremnek meg.”

„De hát egy úszómesterrel? Tudott olvasni egyáltalán?”

„Ebbe a fiúba több intelligencia szorult, mint nálunk sok intellektüelbe.”

„És benne is ragadt nyilván. Hogy tehetted?”

„Ringató tenger, kék ég, szabadság, gyönyör, szerelem. Mi több kell ennél?”

„Ez sima kefélesturizmus, és annyira banális. Magasan képzett értelmiségi nő egy húsból és zsigerből való férfival. A dugás státuszinkonzisztenciája.”

„Ha jól tudom, te is pont a kefélesturizmusban akartál hozzám szegődni, csak éppen belföldi változatban. Ugyan már! Nevezd, aminek akarod. Az én örömeimet te nem fogod elrontani. Szerezd meg a magadét! Mondjuk, tegyen boldoggá a feleséged.” Nóra még sohasem hozta szóba Bartos feleségét.

„Amúgy lehet, hogy az egészet csak kitaláltam.”

Bartos úgy érezte, kiszáradt nyelőcsövében még a nyál is fennakad.

„Oldd meg a problémáidat, én nem tudok neked segíteni!”

Nekem ez a nő istennő volt, és kiderül, hogy félig lotyó. Anyaghibás istennő. De nem tudom gyűlölni, a rohadt életbe, pedig az biztos segítene. A falra írtam a második tétel elejét. Összefirkáltam. Egyébként igaza van, azzal kefél, akivel akar. Csak én beleőrülök! Egész álló nap fantáziaképek vibrálnak
22 *az elmében, azt látom újra meg újra, hogy Nóra önfeledten kefél a francia úszómesterrel és nyüszít a gyönyörtől. Dug és dug és dug... Bele fogok dögleni!*

Bartos Adrián óráig feküdt az ágyán szinte mozdulatlanul, a mennyezetet bámulta. Egyre gyakrabban látta magát kívülről, mintha ő lebegne valahol fent és nézné részvétlen közönnyel a bábut az ágyon. Elővette a tervezett szonátát, de csak pálcica embert rajzolt a kottára, mintha a figura rács mögül kiáltozna. Koncetról hazatérő fia egyik este megdöbbenve hallotta, hogy az ő kedvenc metálzene kara üvölt az apja szobájában. Bartos soron kívüli látogatást könyörgött ki a pszichológustól. Aztán felidegesítette, ahogy a férfi az Adriánra mért idő lejártával leplezetlenül nézegette az óráját. A következő alkalommal visszafordult a kapuból. Éjjel nekiindult, hogy Nóra lakásához megy, aztán félúton meggondolta magát.

Kompozíció, amelyiknek csak vége van. Megpróbáltam. Hogy csak azért is kibírom. De hogy lehet azt erőből akarni? A zongora billentyűit csapkodja az idő. Elterelni a figyelmem, kikapcsolni az agyam, de hogy a fenébe? Csak őket látom. Mint valami kerge mazochista, tekerem vissza a fantáziamozit. Nem fogom kibírni. Beomlott bánya az életem.

Bartos Adrián alig ment utcára, mert úgy érezte, a fák ágai a nyakára fonódnak és megfojtják, a csatornafedelek felnyílnak, hogy zuhanjon a mélybe, a hullámzó járda bábuként dobálja ide-oda, kapubejárók tátják ki a pofájukat és elnyelik, az autók fémtestű rémekként vicsorognak rá. Nem borotválkozott, soknapos borosta ült az arcán, egy hétig is viselte ugyanazt a ruhát, a felesége szerint már úgy festett, mint egy hajléktalan, a munkáját elhanyagolta, egy-egy projektsemceserére ment csak be, kizárólag azért, hogy lássa Nórárt. De már nem beszéltek egymással.

Vége! Ez volt az álmom. Az évszakok lassan átmotoroznak a szobán. Csak boldog akartam lenni! A macskánk coda nélküli szonátát ellett. Ötvenhárom éves múltam. Ez a Jean-Pierre meg harmincöt. Kaszkadőr. Önmaga dublőre. Melyikünket választaná, hercegnő? A királyt lefejezték egy keszkenővel. Csak mondja úgy, a hanyatló intellektus az ágaskodó fiatal fark ellenében. Még ha közhely, akkor is. Most orvul támadnak a szörnyek! Hiába vágtad a fejemhez nyersen, hogy semmi közünk egymáshoz, nekem akkor is fáj. Kibírhatatlanul fáj, fáj, fáj, fáj,

fáj! Nóra egy hitvány lotyó vagy. Hogy rogyra rád az antibes i ég. Nem, nem, bocsáss meg! Azért akartalak, mert élni akartam! Ó, nagy varázsló az a kaméleon a sarokban, az volna a szerelem? Miért visel bukósisakot? Mi jön még? Szívpanaszok, gyógyszer-oratórium. A semmi hogy jön el?

23

Amikor Rédey Nóra ideért a terápiás feljegyzésekben, azonnal hívta a kollégákat a szakmai irodában.

Sietve feltörték az ajtót. Senki nem volt a helyiségben. Az íróasztalon szabálytalan alakban fehér lapok heverték. Oldalak Bartos Adrián talán soha el nem készülő szonátájának partitúrájából.

Senki nem tudta mi történhetett.

A kollégák ugyan találgattak, ahogy ilyenkor bárki tenné, de valójában teljes homályban tapogatóztak. Mit történt vele? És miért?

Bartos telefonja ki volt kapcsolva, a felesége sem tudta, hol lehet.

Rédey Nóra is tanácstalan volt sokáig. Aztán mintha vaku vilant volna a fejében... Újra végigpásztázta a naplókat. Egy nevet keresett. Sákovics néven két pszichológus is praktizált. A másodiktól tudta meg az intézmény címét.

Rédey Nóra végül úgy látta jónak, ha nem látogatja meg a zeneszerzőt.

Új Forrás 2021/1 – Mátvás Győző: Befejezetlen szonáta

